

Reminiscen.

N° 17.

Lördagen den 28 Maj.

1892.

Visdomens källa.

Öfvenne berättelser af Signor Elia.
(Forts. fr. n: 16).

Ännu samma afton begaf sig Carl att uppsöka Rob. Han träffade denne hemma och utlade allt för honom.

Rob var den egentliga anföraren för bandet, d. v. s. fr. de fyra, ehuru Carl bar namn af "röfvarhöfding" inför de små gossarna, hvilka ej, som vi veta, ej kände till de Störres förhållanden, utan ansåg allt för en oskyldig lek, som ofta öfvas af barn.

Rob's fader var en skomakare i små omständigheter, så att mycket ej kunnat fästas vid sonens uppfostran. Han gick i folkskola

och som han ej hade någon eftersyn hemma, fick han fritt odla sina dåliga anlag. Carls bekantskap med honom hade formerats i ungdom, att bådas föräldrar en tid bott i samma gård. Rob's bekantskap med den förvlyckade Erik åter härledde sig från Bidjers år.

Rob berördes ej mycket af underrättelsen om Eriks död. Hans själ var alltför lägrint och usel för att kunna känna vänskap. Ej heller blef han på långt när så beströft, som vi sett Carl och Leon bli det, då Carl kom ^{och} med upprörd stämning omtalade för honom, att deras förhållanden kommit till polisens vetenskap. Han fattade sig snart och menade, att nu återstod ej annat än att så fliffigt som möj-

ligt draga sig ur spelet. Och han utöfvade en sådan vättalighet, att han till och med fick Carl att ingå på sina planer. Han förestod nämligen efter en stunds begrundande, att de allra först måste skaffa bort den spökan som kistan från grötten och förstöra den. Vore det enjning gjöt, hade de ej mycket att frekta, ty då voro alla bevis undanröjda, och Erik hade ej öppet dens namn.

Carl insåg snart det förnuftiga i Robs förslag, hvorpå de emellom lofvade att själf ombesörja kistan förstörande, och gossarne skildes, efter att hafva öfverenskommit om att träffas följande dag.

Carl gick lugnad hem. Floppet sol hade gått upp i hans själs nät.

Följande dag skördade Carl ej några lagrar i skolan. Hans tankar voro så upptagna på ett sätt, att han ej hade sinne för undervisningen. Med feberbräddskan skyndade han hem, då lektionerna voro slut, åt lika till middag, ty maten smakade honom icke, och begaf sig

så snart han kunde till Rob. "Hvad manne han nu har fått underrätt? Må det är glädt eller sorgligt?" voro de tankar, Carl oupphörligt upprepade medan han skyndade gatan framåt. Använd till Robs bostad butlade han förgäfvat på torren. Den var och förblef stängd. Inom sig förundrad såg han sig omkring. Den gamla Gårdskarlen sysslade med sin gård. Carl vände sig till honom:

— Inte skulle ni möjligtvis kunna säga mig, hvar herrskapet befinner sig?

Gubben skakade betänkligt på hufvudet, såg sedan rakt på Carl och sade betydelsefullt:

— Hm... hm... jag sku' råda unga herren att int' gå i sådant sällskap.

— Hvad? Hvad har då hänt? frågade Carl med klappande hjärta.

— Hm... hm... det är en hemlighet — och därpå återtog gubben, skakande på hufvudet och mumlande något, som Carl ej kunde utskilja. Viss om att ej få höra mera återvände Carl ut på ga-

han, nedslagen och anande intet godt - ty hvad inneburo gubbens tvetydiga ord annat än en olycklig spådom?

Alla de gamla tviflen frångode sig åter med förnyad styrka på den släckas Carl. Utan Tvifvel hade det hänt någon olycka för Rob, och hvad förestod ej de honom, när Rob, stödet, var borta! Denna ovissket var ohörlig. Carl visste ej, hvant han skulle vända sig.

Till slut kom han på den idén att gå till grottan. Med raska steg skapade han genast dit. Framkommen undersökte han stället nog, men fann ej någon kista: i stället var marken uppkastad på dennas gamla plats. Den var således borta, men hvem hade tagit den? Var det Rob eller någon annan?...

För Carl återstod ej annat än att föga sig hem. Långsam~~tt~~ var hans gång, liksom hade han gissat, att någonting obehagligt väntade honom.

Läsaren anser, hvad som hänt. Emellertid vilja vi i få ord redogöra där för.

Polisen hade varit snabbare än Rob. Den döende Erik hade nämnt en grötta utanför släden, och genast hade några jeholivetjänster utskickats att undersöka terrängen. Långe hade det ej dröjt, innan de funnit både grottan och dess skatter. Med ledning af namnen på kistan, af hvilka Robs var fullt utskrifvet, hade de där på kommit till den slutsats, att Erik var den döde gossen och att Rob borde haklas.

Hvitta Carlins och Leon voro, visste de ej ännu.

Rob blef emellertid häktad och den fege uslingen, som sig, att all hopp var ute, angaf äpen sina kamrater Carl och Leon. Polisen blef högedigen bestört och visste ej annan råd, än att underrätta borgmästaren, baron Stjernstedt och kaptener, herr Lange, Adils förbör och förmyndare, om saken.

Vi kunna tänka oss de värde lärarnes sorg och förtviflan (Forts.)

En blyg beväran. Grannen till värdgerstkan: Skulle jag kunna få anhålla om, att vi skulle sjunga i dag igen kl. 5-tiden. - Ja visst. För ni främmande då? - Nej, men värdaren anländes, och jag ville försöka få honom att nedtulla byrån.

Skvarjehanda foreteelser i naturen.

20. Mineralier.

(Forts.)

Lera, hovedsakligen = Al2O3, SiO2, är en viktig förvittringsprodukt af fältspatshaltiga mineralier. Man skiljer emellan forslins-, pip-, krukmakars- och vanlig lera m. fl. Al i tekniskt afseende viktig genom sin egenskap att, blandad med vatten, gifva en plastisk, vid forkning hårdnande deg: lerkärl. Lådorna fås af dyssnämnda deg, som denna formas, tockas i luften och sedan brännes. Skånga lerkärl öfverdrags med ett slags glassmassa, glasur. Forslin och stengods äro vattenlata och brott, tot glasartade (af den ändra igenom halfformatta lera); hvaremot fajence, vanliga krukmakarskärl och tegel äro i brottet jordartade och porösa, d. v. s. genomsläppta vatten, om de icke äro glaserade. Särskilda af lera tillverkade föremål äro smällbiglar (af elfäst lera) och kokalspyror.

Skalakit, se koppars.

Marmor, se kalk.

Metallverdet, ett mycket vidsträckt område för industriell verksamhet. Den viktigaste grenen däraf är förut omnämnd (se förra). Den tekniska användningen af vissa metaller (guld, silfver o. s. v.) består i förfärdigandet af mynt, smycken (beju-

terier, o. v.). Genom olika metallers sammanblandning erhållas s. k. legeringar eller metallblandningar. Lådorna äro t. v. 1) Messing (af koppars (2 del) och zink (1 del)); - 2) Tombak eller Simlot af Koppars (84,5%) och zink (15,5%); begagnas hufvudsakligen till örta bladguld; - 3) Brons af koppars och ten; är af flere slag, sasom kanon- och klock-metall, den senare innehållande mera ten än den förra; statybrons innehåller öfven zink; fornlidens brons innehåller aldrig zink, utan blott koppars och ten (jämte bly); - 4) Kysilfver har samma beståndsdelar som messing, men med tillräts af nickel; - 5) Stilmetall af 4 delar bly och en del antimon. Öfven guld och silfver arbetas legerade. Zvicksilfvers legeringar kallas amalgamer.

Nickel, metalliskt grundämne, sällan gedigen; i naturen förenad med svafvel l. arsenik. Silfvervit, mycket poler- och tanjelt, löslig i syror.

Opal, vanl. den ädla opalen, en stenart, bestående af kiselsyra, med vackert färgspel i rött, gult, grönt och blått.

Trosslen, ett välbekant, genom vulkanisk hetta fullkomligt förändrat kiselhaltigt mineral; utkastas ur vulkanet; porös, blåsigt och trådig massa; myllgas till slijning och polering.

Tjerner, se lera.

Platina, en ädel metall; hvit, mjuk, förekommer i små korn l. tillsammans med andra ädla metaller, alltid gedigen; begagnas till skvarjehanda kemiska kärl, fordon i flygmaskin till mynt.

Forslin, se lera.

(Forts.)

Skämt, anekdoter m. m.

Tint skall det vara. Landkunder: Var så äbtänkt och reparturera till en prisken runt på smitshop, som jag importerat under sommaren här i putesken, men telegrafera änt' opp mej för högt, för då sym-patiserar jag med de andra noterna, som jag har en- ochorderade i behiiffarier, när jag kommer hem till till med lochis på gramt hotell.

Ordensmeriter. Han (pe-kande på sina ordros) jag förklarar er, att jag inte till-git ett steg för att på alla

dessa utmärkelser. - Hon: Nej, ni har väl krupit, förmodar jag.

Nogvar det sann. Den sjuke i landtakens värld: Voj, voj och ät mig sade man, att ni utdrages landen utan den minsta smärta. - Landtakaren. Det var nog sannt. Då jag drager på lander, känner jag ingen den minsta smärta.

En god sporsman. Fortläggaren: Skrif mig en god sporsman. - Fort-fattaren: Men jag har aldrig varit på spör. - Fort.: Jag vet det. Men jag vill också just hafva en sådan hufvubeskrifning, att öfven beänds höst forstå den.

Öppenhjärtlig. Värderinnan: Jag för er, var så god, men af rätt-herr Gamblén. Man skall ej krus-

Meteorologiska observationer.

Ilfors termometer kranje dag kl. 12 ft. o. m. d. 14/Jan.

Sönd. den 22 maj... +15°C.
Månd. den 23 maj... +9°C.
Tisd. den 24 maj... +11°C.
Onsd. den 25 maj... +18°C.
Torsd. den 26 maj... +28°C.
Fred. den 27 maj... +18°C.
Lörd. den 28 maj... +12°C.

- Gasten: Tackas, det är ej för krusandets utan för rättens skull.

Rebus m. m.

Lösning på Charaden i nr 16: Vitterlek.